

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-554/19-1

Sprawa C-554/19

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

18 lipca 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Amtsgericht Kehl (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

28 czerwca 2019 r.

Wnioskodawca:

Staatsanwaltschaft Offenburg (Niemcy)

Oskarżony:

FU

[...]

Amtsgericht Kehl (sąd rejonowy w Kehl, Niemcy)

Postanowienie

W postępowaniu karnym przeciwko

FU,

[...]

oskarżonemu o umyślne prowadzenie pojazdu bez prawa jazdy,

Amtsgericht Kehl (sąd rejonowy w Kehl) [...] w dniu 28 czerwca 2019 r. postanowił, co następuje:

I. Do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zgodnie z art. 267 akapit pierwszy lit. a) i art. 267 akapit drugi TFUE kieruje się następujące pytania prejudycjalne:

1. Czy art. 67 ust. 2 TFUE oraz art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu w ustawie krajowej, które przyznaje organom policyjnym danego państwa członkowskiego uprawnienie do ustalania – w strefie 30 kilometrów od wspólnej granicy lądowej tego państwa członkowskiego z innymi państwami będącymi stronami Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen (w Luksemburgu) w dniu 19 czerwca 1990 r., w celu uniemożliwienia lub udaremnienia nielegalnego wjazdu na terytorium tego państwa członkowskiego lub [Or. 2] niedozwolonego pobytu na jego terytorium, a także w celu przeciwdziałania popełnieniu niektórych przestępstw stanowiących zagrożenie dla bezpieczeństwa granic – tożsamości każdej osoby, niezależnie od jej zachowania bądź wystąpienia szczególnych okoliczności, uzupełnionemu przez rozporządzenie ministerialne w następujący sposób:

„a) Przestępstwa transgraniczne popełniane są w sposób dynamiczny (pod względem czasu i miejsca, przy wykorzystaniu różnych środków transportu), w związku z czym ich zwalczanie wymaga przyznania policji elastycznych uprawnień. Celem wykonywania wymienionego wyżej uprawnienia jest w efekcie uniemożliwienie lub udaremnianie przestępczości transgranicznej;

b) Środki kontrolne należy podejmować w ściśle opisanych ramach wymienionych wyżej kryteriów zawartych w art. 21 lit. a) kodeksu granicznego Schengen. Trzeba je ukształtować w sposób zdecydowanie odróżniający je od rutynowej odprawy osób na granicach zewnętrznych, aby nie miały skutku równoważnego z odprawą graniczną. Podejmowanie tych środków kontrolnych musi ze swojej strony mieścić się w określonych ramach, aby zapewnić, że pod względem intensywności i częstotliwości nie będą one równoważne z odprawą graniczną.

c) Ramy te określa się w następujący sposób:

Środki kontrolne nie mają trwałego charakteru, lecz podejmowane są w sposób nieregularny o różnych porach, w różnych miejscach i wyrywkowo przy uwzględnieniu natężenia ruchu.

Środków kontrolnych nie podejmuje się jedynie ze względu na przekroczenie granicy. Wprowadza się je na podstawie stale aktualizowanych informacji o sytuacji lub doświadczenia policji (granicznej), opracowywanych przez komendy policji federalnej na podstawie własnych informacji o sytuacji lub informacji pochodzących od innych organów. Punktem wyjścia do podjęcia środków policyjnych oraz ich intensywności i częstotliwości są zatem ogólne lub konkretne informacje policyjne lub doświadczenia dotyczące przestępczości transgranicznej, na przykład często używanych środków transportu i tras, określonych sposobów zachowania, a także analiza dostępnych informacji na temat przestępczości transgranicznej, pochodzących z własnych źródeł lub od innych organów.

Ukształtowanie środków kontrolnych jest przedmiotem regularnego nadzoru służbowego i merytorycznego. Podstawowe regulacje znajdują się w § 3 ust. 1 zdanie czwarte Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien (wspólnego regulaminu ministerstw federalnych, Niemcy) oraz w Grundsätze zur Ausübung der Fachaufsicht der Bundesministerien über den Geschäftsbereich (zasadach wykonywania nadzoru merytorycznego nad resortem przez ministerstwa federalne, Niemcy). W odniesieniu do obszaru dotyczącego policji federalnej konkretyzują je Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei (postanowienia uzupełniające dotyczące wykonywania nadzoru służbowego i merytorycznego nad policją federalną przez federalne ministerstwo spraw wewnętrznych, Niemcy). Bundespolizeipräsidium (dyrekcja policji federalnej, Niemcy) i podległe jej organy i komendy uregulowały wykonywanie [Or. 3] nadzoru służbowego i merytorycznego w swoich planach przydziału zadań i wdrożyły je w ramach własnych koncepcji.

d) W celu uniknięcia wielokrotnych kontroli środki kontrolne należy w miarę możliwości uzgadniać z innymi organami lub podejmować w ramach wspólnych form interwencji/współpracy”?

2. Czy prawo Unii Europejskiej, w szczególności art. 4 ust. 3 akapit drugi T[...]UE, art. 197 ust. 1 TFUE oraz art. 291 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie wykorzystaniu w postępowaniu karnym – automatycznie lub po rozważeniu interesu związanego ze ściganiem i interesu oskarżonego – informacji lub środków dowodowych, jeżeli uzyskano je wskutek kontroli policyjnej oskarżonego naruszającej art. 67 ust. 2 TFUE lub art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen)?

- II. Postępowanie zostaje zawieszono do momentu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej rozstrzygnięcia w przedmiocie pytań prejudycjalnych.

Uzasadnienie:

I.

Amtsgericht Kehl (sąd rejonowy w Kehl), izba karna (zwany dalej „sądem”) ma rozstrzygnąć w sprawie wniosku Staatsanwaltschaft Offenburg (prokuratury w Offenburgu, Niemcy) o wymierzenie oskarżonemu w drodze nakazu karnego kary pieniężnej za przestępstwo polegające na umyślnym prowadzeniu pojazdu bez prawa jazdy.

1. Zgodnie z dotychczasowym stanem śledztwa postępowanie w sprawie wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym należy oprzeć na następującym stanie faktycznym:

Oskarżony, obywatel Francji posiadający miejsce zamieszkania we Francji, w dniu 20 lipca 2018 r. około godziny 3:20 prowadził samochód osobowy na ulicy Straßburger Straße w Kehl (w Niemczech), kod pocztowy 77694 [...], mimo że, jak wiedział, nie posiadał wymaganego prawa jazdy. [Or. 4]

W toku kontroli przeprowadzonej przez policję federalną po tym, jak oskarżony wjechał z Francji na terytorium Republiki Federalnej Niemiec przez most Europabrücke (most europejski) łączący Kehl i Strasburg, ustalono, że był on kierowcą pojazdu. W trakcie kontroli okazało się, że nie posiada wymaganego prawa jazdy.

Z notatki policji wynika, że kontrolę przeprowadzono na podstawie § 23 ust. 1 pkt 3 Bundespolizeigesetz (ustawy o policji federalnej, Niemcy; zwanej dalej „BPolG”) w celu uniemożliwienia i udaremniania nielegalnej migracji oraz [...] [ścigania] przestępczości transgranicznej w myśl § 12 ust. 1 pkt 1–4 BPolG. Ponadto w notatce policji znalazła się jedynie informacja, że przeprowadzona kontrola stanowiła „środek wyrwykowy, nieregularny i niemający charakteru trwałego”. W momencie przeprowadzenia kontroli na tym odcinku granicy nie było tymczasowych kontroli granicznych w rozumieniu [tytułu III] rozdział II kodeksu granicznego Schengen.

2. Wskazany czyn jako przestępstwo polegające na umyślnym prowadzeniu pojazdu bez prawa jazdy byłby [karalny] w świetle § 21 ust. 1 pkt 1 Straßenverkehrsgesetz (ustawy o ruchu drogowym, Niemcy), który [przewiduje] wymierzenie sankcji prawnokarnej w postaci kary pozbawienia wolności do roku lub kary pieniężnej w wysokości od 5 do 360 stawek dziennych.

3. Prokuratura wnosi o wymierzenie oskarżonemu kary pieniężnej w wysokości 30 stawek dziennych po 30 EUR.

II.

Sąd uważa, że udzielenie odpowiedzi na pytania prejudycjalne jest niezbędne dla rozstrzygnięcia wniosku o wydanie nakazu karnego. W związku z tym kieruje je do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „Trybunałem”) zgodnie z art. 267 akapit pierwszy lit. a) i art. 267 akapit drugi TFUE w celu wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Rozstrzygając wniosek o wydanie nakazu karnego, sąd musi zbadać, czy istnieje wystarczające podejrzenie popełnienia czynu przez oskarżonego. Wymaga to, aby skazanie na podstawie dostępnych środków dowodowych było prawdopodobne. Należy przy tym uwzględnić, że środki dowodowe uzyskane niezgodnie z prawem mogą podlegać zakazowi wykorzystania. W niniejszej sprawie ustalenie, że oskarżony kierował samochodem osobowym, oparte jest na kontroli przeprowadzonej przez policję federalną. Przesłanka wystarczającego podejrzenia popełnienia czynu przez oskarżonego nie byłaby spełniona, [gdyby] kontrola ta była niezgodna z prawem i wynikałby z tego zakaz wykorzystania uzyskanych w ten sposób informacji i środków dowodowych w postępowaniu karnym. **[Or. 5]**

1. W przedmiocie pierwszego pytania prejudycjalnego:
  - a. W odniesieniu do § 23 ust. 1 pkt 3 BPolG Trybunał rozstrzygnął w wyroku z dnia 21 czerwca 2017 r. ([...]A, C-9/16, ECLI:EU:C:2017:483), że wykładni art. 67 ust. 2 TFUE oraz art. 20 i 21 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen z 2006 r.), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem (WE) nr 610/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r., [zastąpionych później art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice] należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które przyznaje organom policyjnym państwa członkowskiego uprawnienie do ustalania – w strefie 30 kilometrów od wspólnej granicy lądowej tego państwa członkowskiego z innymi państwami będącymi stronami Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Luksemburgu w dniu 19 czerwca 1990 r., w celu uniemożliwienia lub udaremnienia nielegalnego wjazdu na terytorium tego państwa członkowskiego lub niedozwolonego pobytu na jego terytorium, a także w celu przeciwdziałania popełnieniu niektórych przestępstw stanowiących zagrożenie dla bezpieczeństwa granic – tożsamości każdej

osoby, niezależnie od jej zachowania bądź wystąpienia szczególnych okoliczności, chyba że uregulowanie to zawiera unormowania gwarantujące, że praktyczne wykonywanie tych uprawnień nie będzie miało skutku równoważnego z odprawą graniczną.

- b. Bundesministerium des Inneren (federalne ministerstwo spraw wewnętrznych, Niemcy) wydało w dniu 7 marca 2016 r. [Erläss] zur Präzisierung der Anwendung der Befugnisse für die Identitätsfeststellungen der Bundespolizei in den Grenzgebieten nach § 23 Absatz 1 Nummer 3 BPolG [rozporządzenie precyzujące zasady wykonywania przez policję federalną w obszarach przygranicznych uprawnień w zakresie ustalania tożsamości zgodnie z § 23 ust. 1 pkt 3 BPolG, Niemcy; Gemeinsames Ministerialblatt, GMBI (wspólny promulgator ministerialny, Niemcy), 2016, nr 10, s. 203; zwane dalej „rozporządzeniem ministerialnym”]. Rozporządzenie to stanowi:

„a) Przesłępstwa transgraniczne popełniane są w sposób dynamiczny (pod względem czasu i miejsca, przy wykorzystaniu różnych środków transportu), w związku z czym ich zwalczanie wymaga przyznania policji elastycznych uprawnień. Celem wykonywania wymienionego wyżej uprawnienia jest w efekcie uniemożliwienie lub udaremnienie przestępczości transgranicznej;

b) Środki kontrolne należy podejmować w ściśle opisanych ramach wymienionych wyżej kryteriów zawartych w art. 21 lit. a) kodeksu granicznego Schengen. Trzeba je ukształtować [Or. 6] w sposób zdecydowanie odróżniający je od rutynowej odprawy osób na granicach zewnętrznych, aby nie miały skutku równoważnego z odprawą graniczną. Podejmowanie tych środków kontrolnych musi ze swojej strony mieścić się w określonych ramach, aby zapewnić, że pod względem intensywności i częstotliwości nie będą one równoważne z odprawą graniczną.

c) Ramy te określa się w następujący sposób:

Środki kontrole nie mają trwałego charakteru, lecz odbywają się w sposób nieregularny o różnych porach, w różnych miejscach i wyrywkowo przy uwzględnieniu natężenia ruchu.

Środków kontrolnych nie podejmuje się jedynie ze względu na przekroczenie granicy. Wprowadza się je na podstawie stale aktualizowanych informacji o sytuacji lub doświadczenia policji (granicznej), opracowywanych przez komendy policji federalnej na podstawie własnych informacji o sytuacji lub informacji pochodzących od innych organów. Punktem wyjścia do podjęcia środków policyjnych oraz ich intensywności i częstotliwości są zatem ogólne lub konkretne informacje policyjne lub doświadczenia dotyczące przestępczości transgranicznej, na przykład często używanych środków transportu i tras, określonych

sposobów zachowania, a także analiza dostępnych informacji na temat przestępczości transgranicznej, pochodzących z własnych źródeł lub od innych organów.

Ukształtowanie środków kontrolnych jest przedmiotem regularnego nadzoru służbowego i merytorycznego. Podstawowe regulacje znajdują się w § 3 ust. 1 zdanie czwarte Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien (wspólnego regulaminu ministerstw federalnych) oraz w Grundsätze zur Ausübung der Fachaufsicht der Bundesministerien über den Geschäftsbereich (zasadach wykonywania nadzoru merytorycznego nad resortem przez ministerstwa federalne). W odniesieniu do obszaru dotyczącego policji federalnej konkretyzują je Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei (postanowienia uzupełniające dotyczące wykonywania nadzoru służbowego i merytorycznego nad policją federalną przez federalne ministerstwo spraw wewnętrznych). Bundespolizeipräsidium (dyrekcja policji federalnej) i podległe jej organy i komendy uregulowały wykonywanie nadzoru służbowego i merytorycznego w swoich planach przydziału zadań i wdrożyły je w ramach własnych koncepcji.

- d) W celu uniknięcia wielokrotnych kontroli środki kontrolne należy w miarę możliwości uzgadniać z innymi organami lub podejmować w ramach wspólnych form interwencji/współpracy”?
- c. W niemieckim orzecznictwie toczy się spór co do tego, czy rozporządzenie ministerialne spełnia wymogi Trybunału dotyczące ram prawnych [...].

Sąd ma również wątpliwości, czy rozporządzenie to konkretyzuje normę kompetencyjną, zawartą w § 23 ust. 1 pkt 3 BPolG w niezbędny sposób [...]. Należy, co prawda, przyznać, że co do zasady to rozporządzenie ministerialne jest wiążące w odniesieniu do praktyki przeprowadzania kontroli w sposób, który może podlegać ocenie sądu, a tym samym ma cechę normy prawnej najwyraźniej oczekiwanej przez Trybunał. Rozporządzenie nie zawiera jednak konkretnych wytycznych dotyczących korzystania z przysługującego uznania administracyjnego, które określałyby, w jaki sposób należałoby zapewnić wyrywkowy charakter w odniesieniu do ogółu kontroli, na przykład poprzez ograniczenie liczbowe [...].

- d. Na wniosek sądu policja federalna poinformowała, że czynności podejmowane przez policję poza rozporządzeniem ministerialnym reguluje wewnętrzne polecenie służbowe „BRAS 120” w brzmieniu z sierpnia 2016 r. To polecenie służbowe sprowadza się jednak w istocie do dosłownego powtórzenia postanowień rozporządzenia ministerialnego, a poza tym również nie zawiera konkretnych unormowań dotyczących przeprowadzania kontroli. Ponadto to polecenie służbowe nie jest publicznie dostępne, w związku z czym nie spełnia minimalnych wymogów regulacji, która może stanowić ramy prawne wymagane przez Trybunał [...].

- e. To samo dotyczy sporządzanych okresowo przeglądów sytuacji w obszarze nielegalnej migracji i przestępczości polegającej na przemyśle ludzi, wykorzystywanych przy planowaniu interwencji. Sąd może tylko przypuszczać, że chodzi w tym przypadku o wymienione w rozporządzeniu ministerialnym „stale aktualizowane informacje o sytuacji”. Ponadto należy zauważyć w tej kwestii, że te przeglądy sytuacji, które mają uzasadniać wyjątkowy charakter kontroli, najwyraźniej w istocie opierają się na informacjach, które same zostały uzyskane wskutek kontroli przeprowadzanych zgodnie z § 23 ust. 1 pkt 3 BPolG.
- f. W zakresie, w jakim już w wyroku Trybunału mowa jest o § 15 BPolG, zgodnie z którym z kilku możliwych i odpowiednich środków należy podjąć ten, który będzie przypuszczalnie w najmniejszym stopniu dotkliwy dla jednostki i ogółu (ust. 1), środek **[Or. 8]** nie może prowadzić do szkody, która jest wyraźnie nieproporcjonalna wobec zamierzonego skutku (ust. 2), a także środek jest dopuszczalny tylko dopóty, dopóki jego cel nie został osiągnięty lub nie okaże się, że nie można go osiągnąć (ust. 3), przepis ten nie jest odpowiedni, aby stanowić wymagane ramy prawne, również nie w związku z rozporządzeniem ministerialnym z dnia 7 marca 2016 r. Paragraf 15 BPolG jest bowiem wyłącznie ustawowym odzwierciedleniem zasady proporcjonalności każdego działania podejmowanego w konkretnym przypadku przez państwo. Nie jest on w stanie zapobiec sytuacji, w której praktyka policyjna w zakresie stosowania § 23 ust. 1 pkt 3 BPolG, w szczególności poprzez „efekty sumaryczne”, przy spojrzeniu szerszym niż perspektywa konkretnego przypadku będzie miała skutek równoważny z odprawą graniczną [...].
2. W przedmiocie drugiego pytania prejudycjalnego:
- a. Niemieckie prawo karne procesowe nie zna ogólnego zakazu wykorzystania środka dowodowego ze względu na to, że został on uzyskany w sposób niezgodny z prawem. W wyjątkiem kilku przepisów szczególnych, które wyraźnie przewidują taki zakaz [...], wadliwe uzyskanie dowodu nie zawsze skutkuje zakazem jego wykorzystania [...]. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Bundesverfassungsgericht (federalnego sądu administracyjnego, Niemcy) i Bundesgerichtshof (federalnego trybunału sprawiedliwości, Niemcy) należy natomiast rozważyć wszelkie istotne aspekty danego przypadku i sprzeczne interesy, a mianowicie zastosować zasadę niemieckiego prawa karnego procesowego, zgodnie z którą sąd ma ustalić prawdę i w tym celu z urzędu objąć postępowaniem dowodowym wszelkie okoliczności faktyczne i środki dowodowe, oraz indywidualny interes osoby, której dotyczy środek podjęty niezgodnie z prawem [...]. Zakaz wykorzystania dowodu stanowi wyjątek, który wymaga uzasadnienia, przy czym jest on jednak wskazany przynajmniej w wypadku ciężkich, świadomych lub samowolnych naruszeń procedury, w ramach których w sposób planowy i systematyczny zlekceważono zabezpieczenia wynikające z praw podstawowych [...]. Ta praktyka orzecznicza jest co do

zasady zgodna z europejską konwencją praw człowieka, a w szczególności jej art. 6 [...]. Relacja zasada–wyjątek postulowana w orzecznictwie jest częściowo krytykowana w doktrynie, która – odwrotnie – domaga się zakazu wykorzystania dowodu jako reguły i szczególnej legitymacji dla wykorzystania dowodu, który stał się niezgodny z prawem [Or. 9] [...].

W świetle tego orzecznictwa sądów wyższych instancji w sprawie zawisłej przed sądem nie obowiązywałby zakaz wykorzystania jako środków dowodowych informacji uzyskanych wskutek kontroli oskarżonego ze względu na naruszenie prawa Unii Europejskiej w ramach postępowania dowodowego, nawet w przypadku drobnych przestępstw takich jak to, o którym mowa w niniejszej sprawie. Ingerencję w prawa zainteresowanego – inaczej niż na przykład przy przeszukaniu mieszkania – cechuje bowiem w tym wypadku mała intensywność.

- b. Jeżeli kontrola oskarżonego narusza jednak normy prawa Unii Europejskiej i tym samym była bezprawna, w kontekście skutecznego egzekwowania prawa Unii Europejskiej i jego jednolitego stosowania w całej Unii, w szczególności z uwagi na ewentualne surowsze zasady dotyczące możliwości wykorzystania środków dowodowych uzyskanych w sposób niezgodny z prawem, jakie mogą obowiązywać w innych państwach członkowskich, pojawia się pytanie, czy prawo Unii Europejskiej wymaga, aby informacje i dowody, które uzyskano z naruszeniem prawa Unii Europejskiej, automatycznie podlegały zakazowi wykorzystania w postępowaniu karnym lub też aby przynajmniej w odpowiedni sposób uwzględniono interesy Unii Europejskiej w rozważaniach, jakie należy poczynić, w związku z czym przynajmniej w wypadku drobnych przestępstw interes państwa związany z ich ściganiem musiałby ustąpić.

O ile sądowi wiadomo, Trybunał nie udzielił jeszcze – ogólnej – odpowiedzi na to pytanie. Na przykład [wyrok z dnia 10 kwietnia 2003 r., Steffensen, C-276/01, EU:C:2003:228] [...] wskazuje jednak na to, że zgodnie z zasadą skuteczności prawo Unii Europejskiej może mieć taki wpływ na prawo i praktykę w obszarze uzyskiwania i wykorzystywania dowodów w danym państwie członkowskim. W rozumieniu sądu Trybunał w sprawie [Steffensen, C-276/01,] [...] zaprzeczył, co prawda, aby zakaz wykorzystania dowodu wynikał bezpośrednio z prawa Unii Europejskiej, ale orzekł, że do sądu krajowego należy określenie na podstawie przepisów prawa krajowego – przy uwzględnieniu zasady kontryktoryjnego i rzetelnego procesu – jakie okoliczności faktyczne uznaje za udowodnione, opierając na nich swoje orzeczenie.

Inaczej niż w niniejszej sprawie zawisłej przed sądem, w sprawie [Steffensen, C-276/01,] nie chodziło jednak o ogólne skuteczne egzekwowanie prawa Unii Europejskiej, do tego jeszcze w ramach jednej z centralnych polityk Unii Europejskiej. Kontrole [Or. 10] przeprowadzane przez policję federalną – takie jak ta, o której mowa w niniejszej sprawie

zawisłej przed sądem – mają miejsce nie tylko w pojedynczych przypadkach, ale są bardzo liczne. Z odpowiedzi rządu federalnego na pytanie posłów do Deutscher Bundestag (izby niższej parlamentu federalnego, Niemcy) wynika, że na całym terytorium Republiki Federalnej Niemiec na podstawie § 23 ust. 1 pkt 3 BPolG przeprowadzono w 2016 r. 1 475 499 kontroli, w 2017 r. – 1 730 499, a w 2018 r. – 1 604 184 [...].

Należy przy tym zauważyć, że najwyraźniej jedynie w pojedynczych przypadkach osoby poddane kontroli kwestionują wobec policji jej zgodność z prawem czy wręcz kierują sprawę do sądu. Z tych samych odpowiedzi rządu federalnego na pytania parlamentarzystów wynika mianowicie, że w okresie od 1 stycznia 2017 r. do 30 kwietnia 2018 r. było łącznie 28 skarg, a w okresie od 1 stycznia 2018 r. do 30 kwietnia 2019 r. – 58; w momencie udzielania poszczególnych odpowiedzi w całym kraju były cztery lub trzy postępowania sądowe w toku. Natomiast przed sądem odsyłającym, którego obszar właściwości obejmuje około 50 kilometrów granicy federalnej, od września 2018 r. zawisły już przynajmniej 22 porównywalne sprawy karne dotyczące drobnych przestępstw, w których informacje lub środki dowodowe uzyskano wskutek kontroli przeprowadzonych zgodnie z § 23 ust. 1 pkt 3 BPolG, przy czym dopiero ta kontrola doprowadziła do wszczęcia postępowania karnego. Należy przy tym założyć, że właściwa prokuratura umorzyła niemałą liczbę postępowań tego rodzaju już po zakończeniu postępowania przygotowawczego zgodnie z zasadą oportunistyczną.

III.

Zgodnie z art. 95 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej sąd wnosi ponadto do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o utajnienie tożsamości oskarżonego w postępowaniu głównym.

[...]